

MEDITATIE

15 juni 1973

Goedenavond, vrienden.

Ik moet u er allereerst op wijzen dat wij, sprekers van deze groep, niet alwetend of onfeilbaar zijn. Het onderwerp voor hedenavond moet van meer geestelijke aard zijn. Ik zou daarom vanavond het een en ander willen zeggen over:

MEDITATIE

Wanneer wij zeggen 'meditatie', zo blijkt dit voor velen een nogal verwarrend begrip te zijn. Er zijn mensen die 'mediteren' terwijl de lucht hen zacht-snurkende ontsnapt; er zijn anderen die zich onder deze naam voornamelijk bezighouden met overpeinzingen die hoofdzakelijk van zuiver redelijke aard zijn, en zelfs mensen die in de meditatie een keten van associaties volgen in hun eigen wezen, waarbij zij uiteindelijk iets beseffen van de mogelijkheden en krachten die in henzelf bestaan. Deze laatsten hebben mijns inziens wel de meest aanvaardbare opvatting van meditatie. Maar ook dan is een antwoord noodzakelijk op de vraag, waarom wij mediteren.

Wij zijn, zeker zolang wij in de stof verkeren, afgesneden van een deel van ons hoogste bewustzijn. De wereld waarin wij leven bepaalt voor een groot deel de indrukken die ons overspoelen. Het zijn deze indrukken, onze reacties daarop en onze conclusies daaromtrent, die in wezen ons bewustzijn bepalen en beheersen. Wanneer wij nu mediteren sluiten wij voor een groot deel deze wereld buiten. Wij werpen drempels op tegen allerhande storingen van buitenaf en houden ons bezig met een denkbeeld dat op zich mogelijk zeer eenvoudig is, maar dat voor ons een betekenis heeft die verder gaat dan een zuiver stoffelijke beleving. Door deze techniek schakelen wij als het ware een deel in van het bewustzijn dat zelden of nooit gebruikt wordt in het normale bestaan.

Wij schakelen een groot deel van ons onderbewustzijn in. Wij lezen door de concentratie, die bij meditatie wel degelijk noodzakelijk is, een deel van de bovenbewuste impulsen af, die rond deze wereld zweven en laten daarnaast ook ons eigen wezen, ons werkelijke ik, wat meer aan het woord komen. In een scherp kenbare, maar vaak onsamenhangende reeks van denkbeelden en gedachten schetsen wij zo een spoor, uitgaande van een bepaald denkbeeld en voerende door het bestaan, zoals wij dit beleven. Deze schets zegt ons dan iets over ons eigen wezen, maar zegt ons ook iets omtrent onze mogelijkheden, terwijl daarnaast dit alles een duidelijk beeld betekent van onze harmonische mogelijkheden ten aanzien van de wereld waarin wij leven, zo goed als met bepaalde kosmische krachten en invloeden.

Er is dus alle reden om te mediteren. Ik weet dat daarnaast het begrip contemplatie vaak wordt gehanteerd. Maar dan hebben wij te maken met een beschouwen, waarbij alles herleid wordt tot een enkel punt. In de meditatie laten wij rustig onze gedachten hun eigen weg volgen, laten wij ook vrijelijk gevoelens, emoties opwellen. Uit dat geheel ontstaat dan een soort landkaart van ons eigen innerlijk. Zodra wij voor dit aspect van de meditatie begrip krijgen hebben wij reeds veel geleerd omtrent alles, wat wij zijn en kunnen. Maar zelfs wanneer wij zover nog niet zijn gekomen, vinden wij reeds in het mediteren banden met andere krachten en werelden dan voor ons normalerwijze bestaan. Vaak zijn het deze banden, waardoor wij in het leven nieuwe inhouden, maar ook nieuwe benaderingen leren vinden

Nu zijn er nogal wat verschillende meditatietechnieken. Men spreekt bijvoorbeeld over bovenzinnelijke, onderzinnelijke en mogelijk zelfs over zindelijke meditatie. Ik weet niet precies hoe men aan dergelijke termen komt, daar hun wezenlijke betekenis ten aanzien van het proces

van de meditatie maar zeer gering schijnt te zijn. Een meditatietechniek is een methode, uitgedacht door iemand anders, iets wat mogelijk wel kan werken en een systeem van innerlijke benaderingen kan omvatten. Maar het enige wat binnen dit alles van werkelijk belang is, is de vraag: hoe beleef ik dit zelf? Je kunt niet zeggen dat er een bepaalde methode van nadenken bestaat, die eenieder moet volgen, omdat je zo de grootste waarheid zult vinden. Er is alleen maar één zekerheid, dat, zo ik begin met overwegingen in mijzelf en daarbij ook de vrije associaties een rol laat spelen, ik hierdoor meer omtrent mijzelf te weten zal komen.

In sommige technieken gebruikt men de meditatie voornamelijk om aan de wereld te ontluchten. Men probeert dan als het ware innerlijk een toestand te wekken waardoor alle verdere leven in een soort psychedelische effecten kan worden uitgedrukt. Dat is niet bepaald wat je als mens van node hebt. Het spijt mij dat ik dit zeggen moet, maar degene die dergelijke technieken gebruikt, vervreemd zichzelf hierdoor van het leven en de wereld. En dat is niet de bedoeling. Een mens moet groeien, dat is waar. Maar om werkelijk te kunnen groeien, moet je toch allereerst met twee voeten op de aarde blijven staan. Zeker, er zijn beelden van de ingewijde als iemand, die los staat van de wereld, als een soort gehangene bijvoorbeeld, zoals in de tarot. Dat is echter weer heel iets anders. In de tarot is de ingewijde iemand, die van zijn eigen wereld los is geraakt, iemand die omgekeerd hangt, omdat hij wel deels loskwam, maar toch in die wereld verstrikt is gebleven. Ik geloof niet dat een dergelijke toestand door iemand, die begint met mediteren, nu ook werkelijk zal worden nagestreefd.

De meeste mensen zoeken in de meditatie rust te vinden, een begrip voor zichzelf ook en daarnaast mogelijk eigenschappen te ontwikkelen die zij voor zich begeren. Maar deze laatsten kun je in je eigen wereld alleen maar hanteren wanneer je steeds blijft uitgaan van de wereld waarin je leeft.

O, het klinkt natuurlijk veel esoterischer, wanneer ik ga beweren dat je op moet klimmen tot anderen bestaansniveaus en dat je in de meditatie juist deze vlakken van bestaan moet beleven en waarmaken voor jezelf. Maar wat heb je daaraan, wanneer je dit niet tot je eigen directe bestaan terug kunt brengen? Volgens mij is meditatie in de eerste plaats een middel om het eigen bewustzijn te vergroten en een praktisch middel om jezelf in die wereld te leren kennen. Je moogt volgens mij de meditatie niet voornamelijk beschouwen als een middel, om andere werelden te leren betreden. Zeker, door de meditatie kunnen invloeden, die men nu nog andere werelden pleegt te noemen, zich voegen bij het normale wereldbeeld, van waaruit men begint. Het besef en daarmee de wereld, die voor jou bestaat, kan zich wel degelijk uitbreiden. Maar je moet nooit proberen, een andere wereld te vinden in de plaats van deze wereld. Want als mens blijf je ondanks dit toch leven in de wereld, waarin je ook nu vertoeft.

Wil je met alle geweld toch leven in andere werelden dan bevind je je ongeveer in dezelfde situatie als een dronkeman die wel kent. Die man ziet twee lantarenpalen en besluit dus daartussendoor te lopen. Maar zijn gezichtsvermogen misleidt hem en zo bonkt hij met alle kracht tegen de ene echte van de drie. Hij behoeft zich daarna niet meer af te vragen wie van de drie de echte is. Ik meen dat een dergelijk effect ontstaat wanneer je je te zeer vervreemdt van de wereld waarin je nu leeft. Je wordt dan geconfronteerd met allerlei verschijnselen die je niet meer in hun werkelijke betekenis en verhouding zult zien. Je kiest dan volgens je nieuwe besef wel steeds de juiste richting, maar dit betekent dan toch in je werkelijkheid weer steeds een collision, een botsing met je wereld en de effecten daarvan. Wat men dan gemeenlijk maar heel moeilijk zal kunnen verwerken.

Laten wij dus alstublieft niet zoeken naar systemen die de mens ontrukken aan zijn wereld. Laat ons eerder denken aan methoden waardoor wij binnen de eigen wereld onszelf beter leren begrijpen en leren beseffen, wat ons werkelijk drijft, wat onze werkelijke relatie is met de verschijnselen rond ons. Daarom moeten wij ons onderwerp van meditatie ook niet al te hoog gaan stellen, al lijkt het ook erg mooi om te gaan mediteren over het leven van bijvoorbeeld Jezus. Als je daar werkelijk geen praktische mogelijkheden in zoekt om zoiets van die leer waar te maken, dan heb je in wezen niets bereikt. Dan kom je mogelijk tot een waantoeestand en kun

jezelf hysterische impulsen opbrengen, die zelfs tot stigmatisatie kunnen voeren, maar je hebt geen contact meer met je eigen wereld en kunt die wereld niet meer aan. Je verliest in dergelijke gevallen maar al te vaak de werkelijke inhoud en betekenis van je wereld en alle zaken daarin geheel uit het oog, zonder je daarom aan hun werking en werkelijkheid te kunnen onttrekken.

Daarom zou ik willen zeggen: mediteer vooral over eenvoudige dingen, wanneer je meditatie wilt gebruiken als iets wat werkelijk een hoger besef tot stand kan brengen. Mediteer over bijvoorbeeld het weer in uw eigen land. Dit schijnbaar vreemde meditatie-onderwerp maakt u niet alleen duidelijk hoe u zich werkelijk gevoelt onder deze weersinvloeden, maar brengt u langs verschillende wegen gemeenlijk zelfs tot een persoonlijke realisatie van het hogere licht en de betekenis die dit voor u kan hebben. Kies als beginpunt steeds weer iets uit een kenbare werkelijkheid, iets wat u doet beseffen hoe u uw wereld in wezen ziet, zij het als een tranendal vol dreigende wolken, danwel als een lichtende vlakte, waarop zo nu en dan eens een verfrissend regenbuitje valt.

Te weten wat je bent is belangrijk. Om dit te ontdekken zul je steeds weer uit moeten gaan van eigen inhouden, van hetgeen jezelf bent en wat je in feite beweegt. Ik kan mij voorstellen dat iemand begint te mediteren over moderne politiek of het milieu en toch, wanneer hij in de meditatie niet probeert zich tot dit onderwerp te bepalen, maar zichzelf toestaat alle associaties op te nemen en verder te ontwikkelen, zo zal hij ondanks dit schijnbaar eigenaardige begin in zijn overwegingen zichzelf duidelijk maken, wat hij van het leven verwacht, wat hij in het leven is en heel vaak zelfs, wat hij aan tot nu toe onvermoede mogelijkheden in zich draagt.

Ik zou u zeker meditatie niet voor willen schrijven als het patentmiddel voor alle hogere esoterische bewustwording. Het kan ertoe bijdragen dat wil ik wel even hierbij aantekenen. Maar meditatie voert vele mensen, die in de meditatie blijven speuren naar hun eigen innerlijk, tot een tamelijk consequent doorgevoerd zelfbedrog. Laat ons daarom steeds weer uitgaan van de vragen: Wat zijn mijn werkelijke mogelijkheden? Wat is mijn wereld werkelijk voor mij? Hoe zie ik de mensen? Dus kijk niet al te veel naar de verschijnselen, maar probeer het leven, vooral de mensen te zien en te weten, hoe je daartegenover staat. Wanneer je weet, hoe je bijvoorbeeld tegenover mensen staat, zo wordt het je ook duidelijk, hoe je op die mensen kunt reageren en wat je wezenlijk voor die mensen kunt betekenen.

Maar achter die mensen schuilt dan weer een concept van harmonie en disharmonie. Eenmaal erkend zal het harmonische concept het je mogelijk maken te zien, welke mensen je kunt helpen, aan wie je krachten kunt overdragen, bij wie je aan zult kunnen voelen wat uiterlijk verborgen is, terwijl je dan ook mede beseft, welke mensen buiten je bereik vallen en altijd een gesloten boek voor je zullen zijn. Dergelijke dingen zijn veel belangrijker, dan men gemeenlijk denkt. Ik weet uit eigen ervaringen - al deed ik dezen op in een geestelijke sfeer - dat meditatie een middel is om je bewust te worden van relaties die reeds bestaan.

In het normale leven - dit geldt naar ik meen voor de sferen zo goed als voor uw wereld - loop je voorbij aan dingen die toch ergens wel belangrijk voor je zijn. Je denkt erover na, maar gaat daarbij te zeer uit van nutselementen, angstelementen, begeerte-elementen. Daardoor zie je gemeenlijk de werkelijkheid niet. De meditatie maakt je vrij van allerhande redelijke remmingen, zodat je je angsten leert zien, voor wat zij zijn. Je ziet dan ook je begeerten, zoals dezen werkelijk bestaan en niet meer onderdrukt en verhuuld door een moraal die je wel aan anderen predikt, maar dit jezelf tot niet waar kunt maken. Je ziet dan de krachten die in je bestaan ook niet meer als iets wat gericht moet worden op een enkel streven als bijvoorbeeld productiviteit, maar eerder als een verbinding, een soort netwerk van lijnen, waardoor je overal in de wereld en de kosmos verbonden bent met punten, waaruit je krachten kunt krijgen, waaraan je ook krachten kunt geven. Ik meen dat je op die manier de werkelijkheid middels meditatie het beste benadert en meen dat je dan eventuele technieken maar daarbij aan zult moeten passen.

Ik kan u geen bindende techniek geven, geen voorschriften, die voorspiegelen: doe het nu maar zo en alles komt in orde. Want ook in meditaties zal eenieder voor zich dienen uit te maken,

langs welke methode hij of zij de verbindingen met de werkelijkheid en de kosmos het beste aanvoelt. Toch, algemeen gesproken lijkt mij de volgende methode voor de gemiddelde mens wel een poging waard:

1. Voor je gaat mediteren, zorg ervoor dat je jezelf bewust ontspant. Haal desnoods eens wat dieper adem, zorg ervoor dat je lichaam zich prettig voelt.
2. Neem voorzorgen, opdat geen lichamelijke of andere noden je tijdens het proces van overwegen zullen kunnen storen.
3. Kies een tijdstip en een plaats voor de meditatie, waarop je je zeker voelt en niet het gevoel hebt 'zo dadelijk komt er zeker weer iemand mij storen'. Want wanneer je dit gevoel hebt, ben je innerlijk hierdoor wat gespannen en onrustig en zo is een goede meditatie dan niet geheel mogelijk.
4. Heb je aan deze voorwaarden voldaan, probeer dan ook je gedachten eens wat te ontspannen. Probeer aan niets te denken. U zult ontdekken, dat allerhande gedachten dan onmiddellijk als dol geworden horzels door uw hoofd beginnen te zwermen. Maak je daarover geen zorgen. Dat hindert werkelijk niet, wanneer je je maar ontdoet van alle gericht denken.
5. Neem dan een punt van uitgang en richt langzaam en overwogen uw gedachten daarop, zonder alle losse gedachten u zo even nog beheersende, daarmee grof te onderdrukken.
6. Kies een goed punt van uitgang, iets waar je je werkelijk bij betrokken kunt gevoelen en kies vooral geen al te hoge uitgangspunten, omdat u meent, dat dezen edel en mooi zijn.

Vele mensen blijken reeds onmiddellijk te willen mediteren over zaken als naastenliefde en lijden en dergelijke zaken. Wat erg mooi is, maar wel betekent dat u alleen maar redelijk en ideëel gestelde normen probeert te herkauwen. Het is voor velen beter en minstens zo nuttig om over eenvoudige dingen te mediteren en wanneer u die dan nog algemeen wilt houden, zouden de volgende punten een voorbeeld van mogelijke keuze kunnen zijn: De HTM, de nieuwe filmtrend, desnoods de vraag, of witte bonen nu wel of niet lekkerder zijn dan bruine. Begrijp mij dus goed: u neemt eenvoudig iets waar u iets van weet als onderwerp, iets waarmee u zich, om welke redenen dan ook, bezig hebt gehouden.

Zet het voor jezelf als het ware neer. Vraag je af, wat dit in feite is. Wanneer het bij wijze van spreken over de witte en de bruine bonen gaat, kijk dan eens in jezelf zolang tot het lijkt, of je van binnen een grutterszaak hebt en je de bruine en witte bonen kunt zien. Vraag je af, hoe komt dit alles, wat betekenen die bonen voor mij, waarom zien zij er zo uit, hoe komen zij tot stand, hoe smaken zij enzovoort. U zult ontdekken dat u de lijst niet af kunt werken omdat reeds zeer snel allerhande associaties ontstaan die niet meer passen in de opgegeven reeks. Sommige mensen zullen bijvoorbeeld reeds het denkbeeld van bruine bonen associëren met armoede. Probeer dan niet de eenmaal gestarte gedachtenketen te onderbreken. Laat deze rustig verder gaan. Op deze wijze komen de punten die voor u werkelijk belangrijk zijn naar voren en zult u daarop reageren.

Zelferkenning dient een rol te spelen. Ik denk bijvoorbeeld aan oudere mensen die mediteren over de moderne jeugd. Dit kan nuttig zijn voor mensen die de moderne jeugd steeds weer veroordelen. Vraag je dan eens niet af, wat er zoal te veroordelen valt, maar wel waaraan jij je nu in feite stoort. Het is verbazingwekkend, bij hoevelen dan een tendens blijkt te zijn, die zegt: maar ik had het vroeger niet, waarom zouden zij dit nu dan wel hebben? Wel durven en kunnen? Geef dit dan voor jezelf maar rustig toe. Zo krijg je een beeld van hetgeen er met je denken en gevoelen aan de hand is. Vraag je rustig ook eens af, waarom je je steeds maar weer aan bepaalde maatstaven vastklampt en zo al het andere zonder meer afwijst. Zo teken je een beeld van jezelf, met alle eenzijdigheden, met alle blindheden misschien, maar activeer je in jezelf aan de andere kant het vermogen, ondanks dit alles de wereld en jezelf toch te begrijpen.

Ik heb een geval meegemaakt, waarbij iemand inderdaad mediteerde over de hedendaagse jeugd. Dit was een ex-militair, ouderdom rond 65 jaar. Dus niet een persoon waarbij je direct positieve resultaten zou verwachten. Deze mens werd echter met zichzelf geconfronteerd, met

zijn eigen rigiditeit, met eigen zwakten ook, en ging beseffen dat zijn houding tegenover jongeren, maar ook tegenover anderen, in feite een poging betekende een ik-beeld te handhaven en zo een soort komedie te spelen voor zichzelf. Deze eerste ontmaskering heeft hem pijnlijk aangegrepen. Dat was mij wel heel duidelijk. Toch heeft de man zijn meditaties met dit punt van uitgang nog enkele malen voortgezet. Het gevolg is dat hij meer van de jeugd ging begrijpen met haar neiging tot verzet en dergelijke en ook iets ging begrijpen van de geestelijke krachten die toch kennelijk ook in hemzelf aanwezig waren. Hij eindigde met een soort begrip op te brengen, waardoor hij in plaats van een hinderpaal te zijn voor jongeren, een object van ergernis, de mogelijkheid vond hen te benaderen en zelfs te begrijpen en te helpen. Hij heeft daardoor in zijn omgeving heel wat goeds gedaan. Zijn ontwikkeling is natuurlijk nadien nog veel verder gegaan, maar daarmee zullen wij ons nu maar niet verder bezig houden. Het opvallende hier is dus, dat iemand zichzelf heroriënteert door de meditatie. Daarom raad ik ook u aan onderwerpen te nemen, waar u zich mee bezig houdt. Alleen: kies onderwerpen, waarbij u zichzelf ook betrokken weet.

Verder zou ik u de raad willen geven de meditaties nooit al te lang te maken. Een meditatietijd, die voor een doorsnee beginner in het westen ruimschoots voldoende is, loopt tussen de 5 en de 15 minuten. Meer niet. Je moet aan deze wijze van innerlijk beseffen wennen. Wanneer je langer mediteert, zul je nadien niet meer in staat zijn alles te beseffen, wat tijdens die meditatie in u gebeurd is. Je dit herinneren is echter van groot belang, want hierdoor leer je ook bewuster reageren. Wanneer u regelmatig mediteert, zult uzelf wel zien, dat uw meditatieoefeningen een onregelmatige lengte krijgen. De ene keer kun je veel meer doen dan de andere keer. Steeds meer zul je echter ontdekken, dat de nadruk gaat vallen op de verbindingen tussen het ego - in alle voertuigen - en de rest van de wereld.

Probeer niet te veel te mediteren over glorierijke onderwerpen. Indien u geen voor u actueel onderwerp weet en toch wilt mediteren, vraag u dan eens af, wat bijvoorbeeld uw lievelingskleur is en mediteer dan daar eens over. Tot uw verbazing zult u zien, dat die kleur u in vele gevallen zelfs aanwijzingen kan geven ten aanzien van de straal waartoe u in dit leven behoort. Dus u iets laat zien van de ontwikkelingsgang die u hebt doorgemaakt. U beseft dan beter, tot welke harmonische mogelijkheid u behoort en u zult u dan verder in het leven daarop gemakkelijker kunnen oriënteren.

Hebt u enige routine met mediteren opgedaan, zo zou ik u ook raden, zo nu en dan het begrip 'kracht' eens in uw overwegingen te betrekken. De krachten van het leven zijn een belangrijk onderwerp, omdat zij u iets laten zien van uzelf en u bewust kunnen maken van bijvoorbeeld uw eigen lichamelijke toestand. Daarnaast geven zij u gemeenlijk een beter begrip van de levenskrachten, zoals die in en rond anderen bestaan. Uw gevoeligheid voor psychische problemen neemt dan gemeenlijk toe. Daarnaast zult u in sommige gevallen ook ontdekken dat u krachten aan anderen kunt geven. Hebt u dat gehad, weet u dus iets van krachten af, vraag uzelf dan eens af, hoe hogere krachten werken. Kies daarvoor mijnentwege een personificatie, indien u dit wilt. U kunt bijvoorbeeld uitgaan van de een of andere heilige. U weet toch niet wat de man of vrouw geweest is. Ook kunt u uitgaan van de een of andere stelregel. Het belangwekkende bij dit is echter het volgende: In alles moeten licht en kracht voor uw denken een rol spelen.

Met verbazing zult u ontdekken, dat in deze fase van zelfontdekking het verleden zeer vaak om de hoek komt kijken. Je ziet in de meditaties vaak flarden terug van een oude tijd, iets van bijvoorbeeld Indië, Egypte of desnoods van de Noormannen, of de periode dat u nog optrok met een soort Asterix. In deze fase maakt u uzelf vaak duidelijk, wat u geweest bent. Maar gelijktijdig maakt u zichzelf daardoor ook duidelijk, tot hoever u geestelijk gekomen bent. Daarmee hebt u een verfijning van eigen afstellingsmogelijkheid in meer kosmische zin bereikt.

De fase, die hierop volgt en ik u, indien u zover zou komen, als proeve wil aanbevelen, is het denken over kosmische kracht. Indien u daarmee wilt beginnen, is het goed eerst voor jezelf te zeggen, wat dit begrip nu voor je betekent in eigen denken. Want elke mens interpreteert

een dergelijk begrip toch weer iets anders. Wanneer u mediteren zegt, wat dit voor u betekent, zegt u in wezen uzelf ook, wat de kosmische krachten voor u zijn, niet alleen als betekenis, maar als werking. Associaties en inspiraties bewijzen u de werkingen dan gemeenlijk ook wel, zodat u zult beseffen, wat die kosmische kracht voor u persoonlijk aan betekenis inhoudt en welke mogelijkheden en krachten daaruit voor u voortvloeien. Gelijktijdig gaat men (zich realiseren), zij het in het begin nogal vaag, welke verbindingen men heeft met andere werelden, vlakken van bestaan, binnen deze kracht. Vandaaruit hebt u ervaringen genoeg opgedaan en zult u in staat zijn uw eigen curriculum beter te bepalen dan iemand anders, hoe bewust ook, dit voor u kan doen. Maar alstublieft: begin altijd eenvoudig en maak het vooral niet te lang.

Er zijn overigens ook mensen die zeggen dat meditatie voor hen niets betekent, niets kan zijn. In de meeste gevallen, wanneer wij geestelijk iets verder gaan, blijken deze mensen voornamelijk bang te zijn voor de term meditatie. Zij denken dat zoiets erg plechtig is, iets wat je eigenlijk in de kerk zou moeten doen. In hun gevoel is het iets als het uitspreken van een plechtig gebed of een bezweringsformule, een soort tijdelijk in een geestelijk klooster treden. Besef alstublieft dat meditatie gelegen is in elk proces van overwegen, waarin niet alleen redelijke argumenten, maar de gehele persoonlijkheid een rol kan spelen. Er zijn mensen die kunnen mediteren in een tram of een trein. Zij noemen dit nadenken dan geen mediteren, maar daar hun gehele wezen hierbij betrokken is, is het wel degelijk een vorm van meditatie.

Ik wil u verder nog enkele conclusies voorleggen ten aanzien van de mogelijkheden die volgens mij meditatie met zich kan brengen.

1. Meditatie maakt je op de duur bewust van je eigen afstemming, van je eigen krachtsinhoud en je eigen trillingsgetal, om deze laatste term hier maar eens te gebruiken. Het betekent dat u daardoor weet, op welke wijze u krachten aan kunt spreken in de wereld rond u, het houdt ook in, dat u bewuster verbonden bent met uw eigen wereld en vele andere werelden op basis van dit persoonlijk trillingsgetal. U zult dan ontdekken dat een gebruik maken van deze persoonlijke eigenschap het vermogen om kracht en kennis te ontnemen aan de omgeving omvat; dit lijkt mij door de bank heen voor de mens toch wel erg belangrijk te zijn.

2. U zult door meditatie ontdekken, dat er ín, en voor u, een bepaalde benadering der wereld bestaat. U ziet deze wereld op een bepaalde wijze. Elke overdracht van krachten naar uw eigen wereld heeft daarmee te maken, zover u daarbij betrokken bent.

3. Uw vermogen de wereld te zien en te doorzien is gebaseerd op uw eigen trillingsgetal plus uw relatie met de eigen wereld. Op het ogenblik dat anderen hiermede geconfronteerd worden noemen zij u waarschijnlijk helderziend of telepathisch begaafd. Maar in wezen herneem je alleen iets meer van de kerneigenschappen van eigen wezen.

4. Laat u niet te veel misleiden door het denkbeeld dat je stapje bij stapje voortgaat. Voor vele mensen is alle innerlijke bewustwording, waarbij ook voor hen meditatie, een belangrijke factor, zoiets als het langzaam opklimmen van een soort Jacobsladder: Eindeloze treden, waarop je stapje voor stapje omhooggaat. Dat is een aardige voorstelling, maar heeft niets te maken met de werkelijkheid. In de innerlijke werkelijkheid loop je geen trappen naar een hogere wereld, je groeit.

Naarmate je je meer bewust wordt van eigen wezen en trillingsgetal, zul je ook beter in staat zijn de nu voor jou nog secundair zijnde trillingsgetallen van de eigen persoonlijkheid te kennen en te gebruiken. U hebt immers niet een enkel trillingsgetal dat de gehele persoonlijkheid omvat. Er zijn een aantal harmonische trillingen bij het uw voor heden overheersend getal, trillingen, die passen bij uw hogere voertuigen. Op de duur leer je, dat je ook daarmee kunt ontvangen en krachten kunt zenden. Zo groei je.

Meditatie kan het begin zijn van een integratie van de persoonlijkheid, waarbij een groot aantal van uw voertuigen op de duur gezamenlijk kan ageren in alle werelden waarin de persoonlijkheid

zich manifesteert. Dit impliceert, dat een mens op aarde dan bijvoorbeeld het vermogen heeft in de sferen arbeid te verrichten, bewust mensen te bezoeken en te helpen bij de overgang, of bewust in een lagere sfeer aanwezig te zijn om zo iemand daar te helpen. Wat betekent dat de radius van je activiteiten aanmerkelijk groter wordt, maar ook dat steeds meer van de geestelijke ervaringen naar het stoffelijke lichaam teruggebracht kunnen worden en dus ook op aarde redelijk beseft kan worden.

O, veel van hetgeen u in de sferen doet, zal vaag blijven en veel van de details die u daarover vertelt, zijn eerder een gevolg van associaties in het ik met de hoofdervaring, dan een werkelijke weergave van onbelangrijke en kleinere zaken. Toch leert u leven in een completere en grotere wereld. Meditatie is een beginfase, een fase die voert tot een bewuster leven, waarbij u niet alleen meer op uiterlijkheden of op zintuigen en redelijke processen uzelf baseert, maar het geheel van uw persoonlijkheid een steeds grotere rol laat spelen in het geheel van uw bewust bestaan. Volgens mij mediteren de mensen te weinig en vooral ook mediteren zij te vaak onjuist. Het bereiken van hogere werelden zal voor menigeen bij meditatie het voornaamste doel zijn. Maar daar komt u toch wel, indien u maar niet faalt in deze wereld.

Laat uw meditatie rustig gaan over facetten van deze wereld, want wie in deze wereld harmonie vindt, zal automatisch ook harmonieën met hogere werelden bereiken. Maar wie in zich een schitterend beeld van een hogere wereld draagt, zonder eerst vrede te vinden in zijn eigen wereld, zal daardoor zijn disharmonieën alleen maar vergroten, omdat hij aan dit hogere beeld immers materieel toch niet kan beantwoorden.

Hiermede heb ik het meeste wel gezegd. Ik wilde u echter nog een beeld voorleggen, dat - al is het meer filosofisch van aard - volgens mij goed past bij dit onderwerp. Wanneer wij kijken naar mensen en dit van uit de sferen doen, zo ontdekken wij vaak dat tussen hen lichtende lijnen bestaan. Soms zien wij dat deze lijnen tijdelijk van kleur veranderen en als het ware zwaarder aangezet zijn. Dan weten wij: hier worden krachten overgedragen, of bij andere kleuren - hier worden gedachten overgedragen. Het belangrijke van deze waarnemingen is voor mij dat dit (lijnen)net altijd aanwezig is, ook al wordt het niet aldoor of soms zelfs geheel niet gebruikt. De mens, die leert van dit net gebruik te maken, zal in het begin moeite genoeg hebben om te begrijpen dat hij wezenlijk verbonden is met anderen, dat hij niet alleen staat, dat er geen wezenlijk isolement mogelijk is, dat men zich niet alleen maar in jezelf kunt keren, maar altijd, al ga je ook nog zo diep in jezelf, verbonden zult blijven met de realiteit. Heb je dit feit leren beseffen en aanvaarden dan zul je als vanzelf de hierdoor bestaande krachten ook leren gebruiken dacht ik. Dan zul je ook leren begrijpen waar die verbindingen in wezen voor dienen. Maar eerst zul je moeten leren beseffen dat zij er zijn.

Ga ik nog verder, dan kom ik tot de conclusie, dat elk net van verbindingen, zoals wij die in de materie zien, ergens gedupliceerd wordt, - of mogelijk beter gezegd: 3-dimensionaal - wordt uitgebreid in de richting van onze werelden. Er is geen mens op de wereld te vinden die niet op de een of andere wijze ook met een geestelijke wereld verbonden is. In enkele gevallen blijven er zelfs vele verbindingen in de richting van onze wereld aanwezig te zijn, waarbij enkele van die bindingen reiken tot voor ons zeer hoge sferen. Ook hier weer dient een besef van deze relatie te ontstaan. Dit besef is reeds voldoende voor een mens om de krachten en mogelijkheden van deze banden in zich te gaan gebruiken.

Een mens moet niet leven op deze wereld van u voor het hiernamaals. Want dan zul je dit ook gaan doen in de sferen met als resultaat dat je nimmer een voldoende besef bereikt van de wereld waarin je leeft - iets wat je toch nodig hebt om tot verdere ontwikkeling in de werkelijkheid te komen. Volgens mij moet een mens bij het moment leren leven, dit in de wereld waarin hij bestaat en met gebruik van alle krachten en relaties die voor hem belangrijk zijn. Hij moet daarbij dan altijd weer trachten een zo goed mogelijk besef van zijn gehele wezen te bezitten en dus niet alleen reageren op uiterlijkheden. Op deze manier groei je. Een mens kan leven in de stoffelijke wereld en toch verbonden zijn met de allerhoogste sferen zonder daarom

te beweren dat hij in een hogere sfeer leeft. Hij zal eerder dan zeggen: ik ervaar in mijzelf een gevoel van verbondenheid dat ik uit wil dragen.

Wat dat betreft, mag ik hopelijk alle aspirant esoterici en dergelijke hier ook nog een raad geven: doe vooral gewoon. Iemand vult het al aan. Ik zal dat niet doen. Maar je moet niet proberen iets bijzonders te zijn. Wanneer in het menselijke lichaam een cel bijzonder gaat doen, is de kans groot, dat dit een woekerende cel wordt. Wat voor het lichaam dan niet aanvaardbaar is. Je hebt een plaats, een functie, in dit kosmische lichaam van leven, in dit menselijke geheel, waartoe je behoort. Aanvaard dit dan maar. Leef gewoon en functioneer, zoals je voelt, dat je functioneren moet. Probeer alstublieft niet boven anderen te gaan staan.

Probeer ook je geestelijke en andere waardigheden niet naar buiten toe uit te dragen. Dergelijke uiterlijkheden schaden eerder je mogelijkheid om in het geheel werkelijk iets te betekenen, dan dat zij daartoe bijdragen. In mijn tijd traden ministers nog aan in kuitbroeken met een vreemd geval op hunne hoofd. In deze poging hun ministeriële waardigheid tot uitdrukking te brengen zagen zij er in mijn ogen altijd maar erg belachelijk uit. Zeker, zij onderscheidden zich wel van de menigte, maar ik vraag mij zelfs nu nog af, of dit nu werkelijk ergens nog ten gunste dan wel voor hen en alleen eerder ten ongunste is geweest. Wij sieren ons ook graag met allerlei afwijkende denkbeelden, om ons zo te onderscheiden van de massa. Ik meen dat ook dit niet nodig is. Laten wij ons onderscheiden, zo al een onderscheiding noodzakelijk is, door ons besef dat een betere integratie van allen mogelijk maakt.

Er zijn in deze dagen heel wat dingen waar u over na dient te denken en waarover u zich ook een oordeel moet vormen. Het is niet voldoende alleen maar eenzijdig een bepaalde reeks leuzen uit te braken. Het is niet voldoende alleen maar een kant te dienen en heilig te noemen. Het is noodzakelijk te begrijpen in wat voor een wereld je feitelijk leeft. Er zullen in de nabije toekomst heel wat gebeurtenissen zijn, waarbij u zich af zult vragen, hoe het eigenlijk zit. Vraag u dan eens niet af, wat dit zoal betekent in de wereld en hoe het heeft kunnen gebeuren, maar vraag u eerder af, wat dit betekent in de relatie tussen u en de wereld. Vraag je af: wat doet dit in mij, hoe gevoel ik mij hierdoor beroerd, hoe ben ik hiermede ergens verbonden? Als U daarop een antwoord vindt - want in vele gevallen meditatief mogelijk zal zijn - weet u ook, wat u moet zijn en wat u kunt zijn in de wereld.

Alle mensen en alle functies hebben betekenis. De dief en de moordenaar zijn even belangrijk in het geheel als een minister-president, een paus, of een staatshoofd van koninklijken bloede. Wij hebben allen een functie in het geheel, u ook. De meditatie kan u helpen die functie te beseffen en also juist te gaan functioneren, niet volgens een maatschappelijk concept, maar volgens de kosmische regel die het geheel van uw wezen en niet alleen maar dit stoffelijke deel in zijn samenhang met de totaliteit bepaalt. Ik meen hiermede voldoende over het onderwerp te hebben gezegd. Indien u vragen, opmerkingen, commentaren hebt, zal ik daarop nu ingaan.

Vraag: Wat acht u de waarde van het democratisch en groepsgewijs mediteren?

Antwoord: Dit kan nuttig zijn, wanneer:

- a. Er één persoon is, die meditatief en anderszins reeds ver is gekomen. Deze kan dan een centrale positie innemen.
- b. De groepsmeditatie moet niet als een afzonderlijke bereiking worden beschouwd, maar als een leerproces, waardoor men de denkbeelden en uitstraling van de sterkste volgende, zich bewust kan worden van de mogelijkheden die men voor zichzelf bezit.

Maar als werkelijke puntje bij paaltje komt, moet je het toch heus alleen en zelf doen. Dan moet je jezelf vinden in de meditatie. Wat het eenvoudigst bereikt wordt, wanneer je niet beïnvloed wordt door de denkbeelden, en mogelijk ook de gedragingen van anderen. Zoals in menige asram de meditatie gebaseerd wordt op de uitstraling van een goeroe, zo kan men dit in gemeenschappelijke meditaties ook doen. Het gaat er dan om de gedachten van anderen te leren kennen en zo los te komen van bepaalde te concreet opgezette concepten op zuiver materiële basis. Maar wanneer je eenmaal die vrijheid gevonden hebt, moet je zélf verder gaan.

Veel mensen die groepsmeditatie bedrijven doen mij denken aan mensen, die zeggen: wij nemen de tram, want dat is gemakkelijker. Om daarbij dan te vergeten, dat je wel eens te lang in die tram kunt blijven zitten en dan verder moet lopen om je bestemming te bereiken dan wanneer je onmiddellijk te voet je doel had willen bereiken. Maar zelfs wanneer men op tijd weet uit te stappen, zo zal men altijd toch het laatste stukje zelf en alleen moeten lopen. Waarmede mijn mening duidelijk schijnt te zijn.

Vraag: Heeft het zin je te verdiepen in de filosofie van een ander?

Antwoord: Alleen wanneer je je ook emotioneel daarbij betrokken gevoelt. Niet dus wanneer je deze alleen maar redelijk probeert te volgen. Waar emotie een rol speelt krijg je bepaalde sprongeffecten, schaduwwerkingen en nadrukken, waardoor je je gaat realiseren wat jezelf denkt en bent. Op deze wijze kom je dan tot een relatiedefinitie die wel mogelijk ontstond op basis van denkbeelden van een ander, maar die toch wel degelijk betrekking hebben op jouzelf en de wereld, waarin je leeft. En dit is onder meer het doel van een meditatie.

Vraag: Hoe is meditatie bij u in de sfeer?

Antwoord: Bij ons is meditatie in de meeste gevallen een je tijdelijk afsluiten voor de eigen wereld, gedreven door de behoefte een hogere werkelijkheid te kennen. Zo werp je als het ware een soort anker uit naar een hogere sfeer, waardoor je tijdelijk aan de krachten daarvan deel kunt hebben. Is dit contact ten einde, dan ben je opgeladen, heb je dus energie verzameld, maar gelijktijdig je inzichten opnieuw gegroepeerd, waardoor je in je eigen wereld tot een andere taakaanvaarding en eventueel ook taakvervulling kunt komen. Bij ons is meditatie dus ook een proces van zelferkenning, waardoor een juistere afstemming op het hogere bereikt wordt en zo een mate van realisaties ten aanzien van hogere krachten en wezensinhouden mogelijk wordt.

Vraag: Een je afsluiten van je wereld roept innerlijk een andere wereld op. Is dit dan een verschuiving van landschappen of zo?

Antwoord: Neen. Het is erg moeilijk u duidelijk te maken, hoe het bij ons is. Als ik een niet geheel juiste vergelijking mag gebruiken die de waarheid enigszins benadert: Wanneer wij gaan mediteren, lopen wij uit een zaal met mensen of een straat vol mensen de eenzaamheid in - of dit nu een kamer of een plek in de vrije natuur is, moogt uzelf stellen. Belangrijk is dus dat wij ons alleen kunnen voelen en niet meer beroerd worden door handelingen en daden van anderen. Onze eigen wereldvoorstelling blijft echter bestaan. Dit proces van verbreken van contact met anderen is het, wat ik aanduid met je afsluiten voor je sfeer. U kent dergelijke verschillen overigens zelf wel: Wanneer je met een bus vol touristen een zonsondergang ziet is de kans groot dat het resultaat ontaard in een van je hela- hola. Wanneer je alleen staat in het landschap kan diezelfde zonsondergang echter een wonderbaarlijke beleving worden. Tenminste, zo is het voor mij. Dit verschil in beleving moet u dan zien als een verschil in de beleving van de eigen sfeer, zowel als van de eigen mogelijkheden. Al het andere vloeit uiteindelijk daaruit dan weer voort.

Reactie: Dat is het jammere, wanneer je in een museum kunst wilt bekijken en met vele mensen dringen om je heen. Je kunt dan niet tot het wezen van de voorwerpen doordringen.

Spreker: Tja. Vanuit uw standpunt kan dit juist zijn. Maar mag ik van mij uit dan ook een opmerking maken, waarmede velen het niet eens zullen zijn? Voor mij zijn musea de begraafplaatsen van de kunst, waar de diepere betekenis onder een zogenaamde artistieke waarde wordt verhuuld en de nationale vlag van kostbaarheid wordt gehesen boven de grafkist van het idee van de kunstenaar. De drukte van tentoonstellingen wordt mijns inziens eerder verklaard door de behoefte er ook bij geweest te zijn, te kunnen meepraten, dan door een werkelijk besef van verwantschap met het getoonde. Wat overigens mijn eigen visie is en niets hoeft te zeggen omtrent uw reacties en beweegredenen, maar ik zie het nu eenmaal zo.

Vraag: Kunt u nog iets nader zeggen over de waarde van de contemplatie?

Antwoord: De contemplatie geeft ons de mogelijkheid om tot een zeer scherpe afstemming van het Ik te komen, daar één enkel beeld fungeert als brandpunt voor alle krachten en gedachten.

Maar contemplatie heeft volgens mij alleen zin, wanneer het bijvoorbeeld gaat om het bereiken van een contact met een bepaalde trap van bewustzijn, het verwerven van een bepaalde kracht, of het tot stand brengen van een bepaalde krachtswerking. De contemplatie is volgens mij voor zelfontdekking of het leren beseffen van mogelijke kosmische relaties over het algemeen minder functioneel dan de meditatie. Zij is als het ware een specialistisch werken met bepaalde onderdelen van het zijn, terwijl meditatie eerder een pogen is te werken met de totaliteit.

Vraag: Wat bedoelt u met trillingsgetal en hoe kun je dit bereiken?

Antwoord: Dit is een vergelijkende term. U kunt het zich voorstellen als de afstemming van een kristal gestuurde trap in een radio. Dit kristal heeft dan een eigen frequentie, wat trillingsgetal betekent en is zo bepalend voor al hetgeen de radio kan zenden of ontvangen. In het ego bestaat een soortgelijke afgestemdheid, die eveneens de mogelijke reacties bepaalt. Vandaar dat wij in vergelijkende zin hier trillingsgetal als aanduidende term gebruiken. Dit trillingsgetal kun je dan verder onder meer gemanifesteerd zien in de wijze waarop je energie op kunt nemen en vanuit jezelf kunt uitstralen. Het is in wezen een relatiebepaling met je wereld en is kenbaar in het geheel van de zaken, waarop je wezen aanspreekt, de levensenergie die je bezit en de uitwisselingsmogelijkheden, die vanuit dit deel van de persoonlijkheid bestaan ten aanzien van de wereld, de kosmos, alle krachten en wezens, die rond je zijn. Hopelijk is dit duidelijk genoeg gezegd. Ik hoop dat u de bedoeling aanvoelt. Exact weergeven is in vele gevallen onmogelijk of te ingewikkeld. Vandaar dat wij dan vergelijkende termen gebruiken, waarbij de toehoorder wel kan aanvoelen wat bedoeld wordt.

Vraag: Is contemplatie ook een aan niets denken?

Antwoord: Ik zou dit zeker geen contemplatie willen noemen, maar zie een dergelijke toestand eerder als inleiding voor een meditatieve periode. Wanneer je alleen maar voelt, dat je bestaat, wordt de leegte onmiddellijk weer opgevuld en deze opvulling geschiedt dan altijd weer aan de hand van enkele prikkels of herinneringen plus lange reeksen van associatieve processen. Ter verduidelijking: contemplatie gaat altijd uit van gerichtheid op een enkel punt. Dit kan uw eigen leven of uw eigen levenskracht ook zijn. Indien u zegt: je gewoon leegmaken tot je alleen nog maar beseft, dat je bestaat, is er geen sprake van een werkelijke en doelbewuste concentratie op dit punt of een dergelijk punt. Meditatie kent meer speculatieve elementen, die bij een dergelijke houding aan kunnen sluiten. Het is of je zegt: ik wis mijn gedachten en bewustzijn zover mogelijk uit en zie dan, wat er in die leegte voor schrift leesbaar wordt voor mij.

Vraag: Wat is het doel daarvan?

Antwoord: Dat kan ik nooit met zekerheid of algemeen stellen. Het ligt aan dát, wat je bent, wat je nastreeft, wat je ziet als doel van bijvoorbeeld je leven. Ik kan evenmin algemeen stellen, wat het doel is voor alle mensen in het leven. Zo ook hier: ik kan hoogstens zeggen, dat voor mij of van mij uit gezien, een bepaald onderwerp of een bepaalde relatie waarschijnlijk dit of dat zal betekenen voor vele mensen. Maar dat zal dan zeker niet gelden voor allen. In die zin kan ik stellen, dat het doel van een zich leegmaken, een gedachteloos willen zijn, bij de meeste mensen voort zal komen uit de behoefte eigen leven en problemen achter zich te laten. Slaagt men hierin, dan komen inderdaad achterliggende en normalerwijze tot onbewustzijn onderdrukte facetten van de persoonlijkheid wel naar voren toe. Maar of dit nu de bedoeling is van degene, die dit bereikt, is dan weer de vraag. Vergeet niet, dat er mensen zijn, die menen: wanneer ik mij helemaal leeg maak, zal God in mij spreken. Waarbij zij vergeten, dat, zo er een God is, deze ongetwijfeld elk ogenblik in en door eenieder spreekt. Ook vergeten dergelijke mensen dan, dat God niet tot je kan spreken op een voor jou begrijpelijke wijze, dan in de termen van je eigen wezen, zodat je uiteindelijk zelfs in zijn boodschappen toch met jezelf wordt geconfronteerd.

Dit waren dan uw vragen, waarbij mijns inziens wel enkele interessante punten werden aangesneden. Ik hoop, dat ik uw verwachtingen niet te zeer beschaamd heb. Wanneer er over esoterie en geestelijke zaken gesproken moet worden, hebben velen de neiging om nogal hoog te vliegen.

Maar wanneer ik te hoog zou willen vliegen, zou u ze na afloop waarschijnlijk zien vliegen. En dat is de bedoeling niet. Daarom heb ik getracht reëel te blijven en u duidelijk te maken dat het steeds beter is eenvoudig te beginnen dáár waar je staat, dan te kijken naar hoogten die je niet bereiken kunt en jezelf voor te houden: wanneer ik daar eenmaal ben aangekomen, zal ik eerst werkelijk beginnen. Dat geldt zeker ook voor meditaties. Ik dank u voor uw aandacht.

PINKSTEREN (esoterie)

Goedenavond, vrienden.

Ik moet over een wat geestelijk onderwerp spreken. Het is bijna Pinksteren, dus laat ik maar daarover iets zeggen.

Reactie: Afschuwelijk (zachtjes)

Antwoord: Dat ligt er maar aan. Wanneer wij het pinksterfeest als buitenstaanders eens zouden bezien, krijg je een heel ander beeld. Stel, dat u in die zaal binnen zou komen en al die vlammetjes zou zien. Wat zou u denken? Hé, in deze zaal mag je zeker roken of zoiets? Waarmee ik maar wil zeggen, dat het een heel mooi verhaal is, maar dat er heel wat zaken in voorkomen die ik mij niet zo erg goed voor kan stellen. Dergelijke verhalen doen mij, vooral wanneer zij als letterlijke werkelijkheid worden gepresenteerd, wat surrealistisch aan.

Pinksteren is zeker niet de enige keer dat wij met dergelijke zaken worden geconfronteerd. Neem nu de doop in de Jordaan eens: Jezus wordt gedoopt en volgens sommigen vloog er op dat ogenblik een duif boven Jezus. Vooral de kinderen krijgen die duif er bij cadeau. Maar wat doet een normale duif? Die vliegt door en laat hoogstens iets vallen. Maar deze begint daar te praten en het beest lijkt wel een megafoon bij zich te hebben, want de gehele menigte verstaat hem. Vraag je, waarom dergelijke details als vurige tongen en duiven erbij worden gehaald, dan krijg je als antwoord dat dit de H. Geest is. Let wel: een groot deel van het pinksterverhaal kan ik mij wel voorstellen, zelfs indien ik een buitenstaander zou zijn. Deze mensen zijn christenen, christenen worden vervolgd, hun meester is kortgeleden nog gekruisigd. Ik kan mij dus best voorstellen dat deze mensen zwaar in de puree zitten

Maar nu horen wij een heel verhaal, over wat er dan op onbegrijpelijke wijze met hen gebeurt. Zij zitten in het donker, maar opeens waait er een sterke wind, er gaat hen allen een lichtje op, en opeens beginnen zij in alle vreemde talen te spreken. Mooi en zeker sneller en beter dan middels een Berlitzschool. Maar vergeet niet, ik ben vandaag een buitenstaander en wil wel eens weten, waar het nu werkelijk om gaat. Indien het waar is, dat er toen een H. Geest was die de mensen inspireerde, zo moet Hij, als deel van God, er ook nu nog zijn. Waarom was het dan nodig om eerst in doodsangst bij elkaar te gaan zitten toen, en waarom zien wij, zelfs als de mensen in doodsangst en in het duister bijeenzitten, dergelijke verschijnselen niet meer?

Als buitenstaander geloof ik niet in een apostolisch monopolie en beweer dus: Indien er een H. Geest is - en ik ben geneigd dit te geloven - dan is Pinksteren iets, wat elke mens elke dag kan overkomen. Pinksteren is dan volgens mij doodgewoon geen raad meer weten en daardoor alles eens een keer overlaten aan een hogere kracht, waarin je gelooft. Ik stel mij voor, dat die leerlingen innerlijk zover in de vernieling zaten, dat zij zelfs geen besef meer hadden om in smeekbeden God te vertellen, wat hij voor hen moest doen. En daardoor stonden zij volgens mij open voor 'de werkelijkheid'.

Ik besef natuurlijk heel wel, dat een werkelijk pinkstergebeuren in deze dagen de mensen niet meer past. Vroeger waren er profeten. God sprak door profeten en de apostelen, en wonderen plenty: mensen die genezen worden en zo voort. Zelfs heiligen schijnen later dergelijke dingen ook gedaan te hebben, maar tegenwoordig mag dat allemaal niet meer. Er zijn geen mensen meer in de kerken die dit alles nog steeds en goed kunnen doen. Er is geen enkel seminarium,

waar je dergelijke dingen kunt leren. Dus kan dit in de kerken niet meer aanvaard worden in het heden. Wanneer het toch gebeurt, is het duivels, heidens en demonisch. Ik stel, dat dit slechts een bewijs te meer is voor het feit, dat de zogenaamde rechtgelovigen nog niet zo sterk in hun geloof zijn, dat zij alles aan God over durven laten.

Want er gebeuren toch ook nu nog wonderen? Ook nu nog worden er mensen genezen, zelfs tot grote ergernis van de medische stand. Want er zijn mensen die na geestelijke genezing jarenlang gelukkig rondlopen, terwijl zij wetenschappelijk al lang dood hadden moeten zijn. Zoals er mensen zijn die opeens allerlei dingen blijken te weten die zij niet geleerd hebben. Wat natuurlijk dan ook een schandaal is: Die hebben niet eens hoeven te staken vanwege 1000 gulden collegegeld en nu weten zij die dingen toch ook.... Ik kan wel begrijpen dat de wereld tegen dergelijke zaken is op het ogenblik, en die liever zou willen zien als mooie openbaringen uit een verleden, waarop je je veilig kunt beroepen, omdat het toch nooit meer terug komt. Maar aan de andere kant: wanneer je eens bezielt, hoe de zaken er in de wereld op het ogenblik voor staan blijkt, dat de hedendaagse wereld grotendeels aaneenhangt van vuil en ellende. Nu niet meteen pessimistisch worden. Er zijn nog dieren, bomen, bloemen en de mensen kennen het verhaal van de bijtjes en de bloemetjes ook nog steeds, dus er zijn nog voldoende zaken die aangenaam zijn.

Maar toch hoor je steeds meer mensen zeggen: met deze problemen weet ik geen raad meer, daar moet de overheid iets aan doen. Weet je wat je in een dergelijk geval moet doen? Geen commissies van onderzoek instellen of zo, maar eenvoudig en eerlijk zeggen: "God, wij weten het niet meer, doet U het nu maar". Dan heb je een grote kans, dat je inspiratie krijgt, dat alles toch weer goed gaat, gaat zoals het moet. Pinksteren is het mirakel van de mens die boven zichzelf uitstijgt omdat hij zijn eigen willen en andere belemmeringen op zij weet te stellen en eerlijk toegeeft dat hij niet meer weet wat juist en goed zou zijn. En wanneer je dat toegeeft en niet doet of je het wel weet, heb je een kans dat je erachter komt, wat er aan de hand is en beseft, wat je zelf zult moeten doen.

Ik wilde dat ik het pinkstergebeuren in de moderne tijd zou kunnen plaatsen. Want de mensen die het alles alleen maar in het verleden zien, willen christelijk zijn, dan willen zij het christendom weer in de politiek brengen om de wereld te bekeren en voor je het weet, zijn zij christelijk hysterisch. Gaat het dan nog niet, dan gooien zij er wat sociale interesse bovenop, en hopen de wereld binnenkort te regeren binnen een theocratie met sociale inslag. Natuurlijk, je moet eerlijk blijven en eerlijk je problemen blijven bezien. Maar wanneer je toegeeft dat je zelf de juiste weg niet meer weet, zou de pinksterwerking ook nu tot uiting kunnen komen, zelfs op een meer praktische manier.

Ik kan mij voorstellen dat er in Amsterdam een aantal mensen zitten die mompelen: Die metro, hoe moet dat nu. Geven zij de hoop op en blijven zij in angsten bijeen, dan is de kans groot dat opeens weer het innerlijk weten en het gezonde verstand een rol gaan spelen. Dan zegt er opeens iemand: Ik heb het. Bouw die tunnel onder het IJ maar af, en voor de rest graven wij eenvoudig een goot voor de tram om door te rijden. En wanneer iemand in moeilijkheden zit en zegt: God, ik weet werkelijk niet, welke raketten wij nu moeten nemen, beslist U maar, zo kan ik mij voorstellen, dat er een antwoord komt: Waar heb je die rommel voor nodig? Tegen de tijd, dat jullie daar mee zouden willen beginnen, heeft een ander hier de boel toch al platgegooid.... Ik geloof, dat God veel nuchterder zal zijn dan de mensen. Ofschoon Hij in de politiek natuurlijk in het nadeel zou zijn, want Hij is eerlijk

Ik geloof dat er een pinksterwerking mogelijk is in deze dagen, en voor eenieder, die zijn eigen beperktheid toegeeft en niet probeert met de oude riemen nog wat verder te roeien. Ik kan mij zelfs voorstellen dat een paus zegt: God, de gelovigen lopen steeds meer weg, ons priestertekort wordt steeds groter. Ik weet het niet meer, ik zit hier te midden van de gerokte rompslomp. Heer, wat moet ik beginnen? Ik kan mij voorstellen dat God zou antwoorden: Wel, als je nu eerst eens zou beginnen als een gewoon mens te leven en te handelen, zou er nog veel in orde kunnen komen. Per slot van rekening heeft mijn zoon het ook zo gedaan. Weet u trouwens het

meest zichtbare verschil tussen de paus en Jezus? Jezus reed Jeruzalem binnen op één ezel, maar de paus wordt door 24 ezels de sint Pieter binnengedragen. Waarmee ik overigens niet wil zeggen, dat de Paus slecht is maar wel wil aanduiden, dat er tussen de Meester en zijn volgelingen toch wel een groot verschil bestaat. Wat overigens moppen zijn die al uit mijn tijd stammen, dus een baard hebben zij wel. Maar ik kon even de verleiding niet weerstaan.

Maar om op mijn onderwerp terug te komen: Wanneer wij de H. Geest een kans zouden geven, zouden wij daarmee hetzelfde doen, wat alle grote meesters en leraren hebben gedaan? Want ook die hebben op een gegeven ogenblik gezegd: Ik weet het niet meer, God, laat uw wil nu maar geschieden. En dan gebeurde er iets. Natuurlijk, zij hebben er zelf ook offers voor moeten brengen. Zij hebben er veel voor over gehad, risico's gelopen, zich niet afgevraagd, hoeveel het waar maken van een goddelijke inspiratie hen wel zou kosten. Deze mensen hebben steeds weer gezegd: Zo weet ik nu, wat mijn taak is en dus maak ik de zaak ook waar. Maar deze mensen hebben voor de wereld toch heel wat problemen opgelost, vindt U niet? Door hen is er heel wat veranderd in de wereld.

Er zijn zoveel dingen in de wereld, waarbij je je afvraagt, waarom dit juist zo is en niet anders. Is u niet opgevallen, dat mensen die in een ander land zijn, waar zij geen weg weten en waarvan zij de taal niet kennen, meestal onbeholpen lijken tot het ogenblik, dat zij emotioneel worden? Maar wanneer het zover is, weten zij met handen en voeten ook heel wat duidelijk te vertellen. Dat komt over. Maar staan wij allen, wanneer het er werkelijk opaan komt, ook niet in een wereld die wij niet kennen? Allen worden wij geconfronteerd met invloeden, die wij niet verstaan, met problemen, waarvoor wij geen oplossing weten. Maar wat doen wij dan gemeenlijk? Lopen wij warm en proberen wij, onverschillig op welke wijze, een oplossing te vinden? Wel neen. Wij doen net, of wij alles weten, het zo bedoeld hadden en gaan rustig voort met de oude stommiteiten.

Dat is het verschil tussen ons en de leerlingen tijdens dat eerste pinksterfeest. Zij wisten het ook niet meer, maar gaven dit ook eerlijk toe, riepen God aan en wachtten op zijn antwoord. Dat was het heilige vuur en opeens wisten zij, wat zij moesten zeggen en doen. Wanneer dit op aarde een keer kon gebeuren, waarom zou dit dan niet nogmaals en nogmaals gebeuren? Maar neen. Wij hebben niet de moed, die die eerste leerlingen hadden, de moed toe te geven, dat wij gefaald hebben. Wij roepen, dat God met ons is, dat Christus met ons is in de H. Eucharistie. Maar zelfs indien dit laatste waar is, dan laten wij die arme Jezus alleen naar buiten op ritueel verantwoorde momenten en de rest van de dag stoppen wij zijn stoffelijk kenbare aanwezigheid netjes in de brandkast.

Indien men zegt, dat Jezus met ons is, dan is dit zeker niet alleen onder bepaalde voorwaarden, in een bepaalde gezindte en een bepaald gebouw. Wanneer Hij er is, dan is Hij ook overal en is Hij er altijd. Indien Jezus de God is, waarvan men ons steeds weer vertelt, zal Hij er altijd zijn, wanneer wij hem nodig hebben. Dan zal Hij ons ook helpen, wanneer wij Hem de kans maar geven. En wanneer de H. Geest nog iets anders is dan een duif, die zo nu en dan een religieuze reclamevlucht uitvoert, maar werkelijk een deel vormt van God, dan is ook deze er altijd. Dan zal ook Hij er voor ons zijn, wanneer wij maar luisteren en toegeven, waar wij zelf falen.

Ik meen, dat je niet zo erg moet terugdenken aan die oude tijd en je niet moet concentreren op dat ouderwetse eerste pinksterfeest. Ik meen dan wij nu, hoe krankzinnig het mogelijk klinkt, God weer een kans moeten geven. Ik weet dat het verwaand klinkt. Maar ik ben ervan overtuigd, dat de krachten, die wij de krachten van het licht noemen of zo, desnoods God of H. Geest, elke dag kunnen ontmoeten, ook wanneer het geen officieel pinksterfeest is. Er is volgens mij geen ogenblik, waarop je om hulp zult roepen en geheel geen antwoord zult krijgen. Maar de meeste mensen willen graag alleen het antwoord ontvangen, dat zijzelf wensen te horen en blijven doof voor al het andere. Daarom zijn er zo weinig mensen die menen werkelijk antwoord te hebben gekregen op hun beden. Zelfs degenen die menen van God een stukje waarheid te hebben gekregen, bidden Hem niet om hen te helpen meer waarheid te vinden, maar om anderen te doen erkennen, dat zij toch werkelijk de waarheid hebben.

Daarom is er geen pinksterfeest meer in deze dagen, waarin de geest hoe dan ook in de mensen werkzaam is. Trouwens de mensen hebben geen tijd voor God. Zij knielen neer, bidden de Heer om raad in hun probleem en voegen eraan toe: maar graag wel snel, want ik heb nog iets anders te doen... En toch hebben diezelfde mensen vaak wel geduld om twee jaren op een bouwvergunning te wachten. Dan lopen zij niet weg, daar hebben zij wel de tijd voor. Mogelijk zeg ik het wat vreemd. Maar is het dan geen feit? De mensen willen alles hebben van Jezus en Zijn leer. Maar zij nemen de tijd niet om alles ook werkelijk te beleven en waar te maken. En wanneer zij niet verder kunnen, zullen zij God hiervan een verwijt maken en niet zeggen: Heer, ik kan niet verder, help mij, ik wacht op Uw hulp. Ik meen, dat wij geduld moeten hebben ook met God, die anders reageert, dan wij dit zouden willen hebben. Maar dat heeft een mens niet, tenzij hij geheel radeloos is. Alleen wanneer een mens niet meer weet, wat en waarheen, is hij bereid de hulp te nemen, die hem geboden wordt en zoals deze hem geboden wordt.

Volgens mij is ook nu een pinkstergebeuren mogelijk, maar alleen, wanneer de mensen hun kleinheid tegenover God weer gaan beseffen, dus ook bereid zijn te wachten op de goddelijke invloeden, die als antwoord mogen worden beschouwd. Over enkele dagen horen wij overal weer spreken over het wonder, dat op Pinksteren gebeurd is. En alle mensen zeggen halleluja, dat is gebeurd. En gaan naar buiten toe om met hun auto's de moderne problemen te onderstrepen. Waar hoor ik de mensen zeggen: Zo is het eens geweest. Laat ons daarom wachten en zien, wat zich nu zal openbaren. Er zijn wel enkele mensen, die iets van deze oude kracht terugvinden, maar zelfs dan roepen zij: "Dit is het enige recept om God te vinden", en verliezen hun waarheid in hun verkondiging.

Het wonder kan ook voor ons gebeuren. Maar dan zijn er in ons toch enkele dingen nodig: Het gevoel, dat wij het zelf en alleen niet aan kunnen als mensen, zodat wij ons werkelijk en zonder voorbehoud aan God durven overleveren en het vertrouwen, dat Gods wil altijd het enig belangrijke is. Dan, maar ook alleen dan, zal elke dag Pinksteren kunnen zijn.

Ik dank u voor uw aandacht.

(Verkort)

T.U.A.

De vakantie begint dit jaar vroeger. Daardoor zal de laatste bijeenkomst voor de vakantie vallen op vrijdag 13 juli. De eerste daaropvolgende bijeenkomst vindt plaats op vrijdag 17 augustus 1973

d.d. 7 juni 1973